

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Ludovici Schönleben, Carnioli Labacensis, SS.
Theologiae Doctoris, Protonotarij Apostolici,
Archi-Diaconi Carnioliae Inferioris. Horae Subsecivae
Dominicales. Sive Discursus Sacri De Tempore ...**

Cum quadruplici Indice I. Discursuum. II. Locorum Sacrae Scripturae. III.
Rerum & Verborum. IV. Historiarum & Mythologiarum

Pars Aestiva Et Autumnalis A Pentecoste Usque Ad Adventum. - Annexis
aliquot Panegyricis Academicis.

Schönleben, Johann Ludwig

Salisburgi, 1676

Discursus VII. Dominica V. post Pentecosten. Flagellum flagellatum.
Thema. Quiautem dixerit fatue: reus erit gehennæ ignis. Matth. 5.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47093](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47093)

ti qui audiunt Verbum Dei, & custodiunt illud : Dicant omnes Auditores mei : In verbo tuo laxamus rete, quia verba vite aeternae habes. Amen.

DISCURSUS VII.

Dominica V. post Pentecosten.

Flagellum flagellatum.

T H E M A.

Qui autem dixerit fatue : reus erit gehennae ignis. *Matth. 5.*

S Y N O P S I S.

I. Lingua universitas iniquitatis, & flagellum quod Christus severe flagellat, & hoc sermone flagellandum est. II. Iracunda lingua vitium proprie appellari potest Flagellum, quia & plagam infert & infamiam. III. Unde qui proximum convitiatur vel infamat Draconi similis est, qui habet septem capita. IV. Et hic septiceps Draco peior est flagello famis & belli quia saepe uno morsu plures occidit, quam famis & bellum ! maxi-	mis saepe viris ingentia damna intulit : imò omnia mala ab hoc malo. V. Ipse Iobus qui alijs promittebat immunitatem à flagello linguae, ab eo non fuit immunis, ut ob id in querelas solveretur. Et maluit in sepulchro computrescere, quam ab hoc Flagello flagellari. VI. Quid Christus ? omnia tormenta levius tulit, quam convitia, & blasphemias. Acutius est flagellum linguae, quam lancea, qua corpus Christi perforatum est.

K 3

VII.

VII. Unde detractores & eiusmodi linguosi Deo sunt odibiles, & eorum lingua maledicta, quia uno icū tres interficit.

VIII. Quia veritate agnita sancti viri detractores studiose vitabant. Ut S. Augustinus, S. Thomas de Villanova,

Franciscus Suarez.

IX: Frustraverò est flagellare hoc flagellum; nisi Deus flagellet uti detractoris fama S. Ambrosij.

X. Fugiamus hunc Draconem, hoc flagellum, Deo odibile, quod graviter punitur in æternis pœnis:

Qui autem dixerit fatue; reus erit gehennæ ignis. *Matth. 5.*

I.

Dij pariter & amoris instrumentum est lingua; idem pessimum & optimum in corpore humano membrum. Vulnerat, & sanat; venenat, & medetur; nocet & prodest; & quidem plus nocet quàm profit; citius fauciat, quàm cicatricem inducat. Virus eius penè insanabile, ulcera sæpè incurabilia, nocumenta irreparabilia, damna infinita. Unde rectè à Jacobo Apostolo nominatur *Universitas iniquitatis*. Oecumenius legit: *Mundus iniquitatis*: Syriaca habet: *Mundus peccati*, quasi omnis iniquitas originem & radicem haberet à lingua, vel quasi omne peccatum quod in mundo est, linguæ ministerio perficeretur. Certè per hanc invidia ringitur, odium exardescit, iracundia furit, gula ingurgitatur, superbia inflatur, luxuria accenditur: verbo omne flagitium aut inchoatur aut perficitur: ut actum agat, qui omnia mala promanantia à lingua, velit enarrare. In hodierno Evangelio reprehenditur à Christo

lin-

Jacobi 3.
v. 6.

lingua Iracunda, quæ in proximum debacchatur si-
ve indignando, siue convitiando, siue (quod & fre-
quentissimum & gravissimum est) detrahendo, &
infamando: vel ex hoc solo capite digna appellari
Universitas iniquitatis, quia penè universum huma-
num genus corrumpit. *Tanta huius mali libido mentes*
hominum invasit, (inquit S. Hieronymus,) *ut etiam*
qui procul ab alijs vitijs recesserunt, in istud tamen quasi
in extremum laqueum Diaboli incidant. Est profectò
lingua convitians & detrahens laqueus convitia-
tori & detractori, est verò etiam *Flagellum* proximo,
in quem convitia, & detractiones jactantur.
FLAGELLUM dico, quia livorem & cicatricem, &
sæpè insanabile vulnus post se relinquit: imò effe-
ctum habet graviorem, quàm ullum FLAGEL-
LUM, ut adstruit Ecclesiasticus: *Flagelli plaga li-vo-*
rem facit: plaga autem linguæ comminuet ossa: Quid
mirum igitur quod hodie Christus benedictus in
talem linguam adeò severè pronuntiet? *Qui autem*
dixerit fatue, reus erit gehennæ ignis. Lata est senten-
tia, qui calumniatur, qui convitium dicit, qui bo-
nam famam detrahit proximo, reus est gehennæ
ignis. Ut verò nos hanc evadamus sententiam
FLAGELLUM Lingue convitantis & detrahen-
tis FLAGELLEMUS præsentis sermone, & quanta
mala in mundo excitet paulisper recogitemus.

II. Non sum nescius quod scripturæ Inter-
pretes super hodierna doctrina Christi varijs inter
se disceptent explanationibus, præsertim quid in se-
cundo & tertio gradu irascentium per vocem *Raca*,
& vocem *fatue* voluerit Salvator exprimere. Mihi
placet Hugonis Cardinalis assertio: *Secundum va-*
rietatem culpæ, variatur qualitas pœnæ. Minus est enim
ira

S. Hier.
Ep. 14. ad
Celsant.

Eccle. 28.
v. 21.

Hugo
Card. in
Matth.

ira cordis ; plus est Raca, id est affectus iræ in vocem prorumpens : plus etiam est fatue, id est certa expressio convitij, propter quem redditur aliquis infamis. Porro vox Raca, ut idem Doctor ait ; interiecto est, indignationem significans proferentis : Nec est per se quid significativum, sed denotat omne verbum ex indignatione prolatum sine criminis expressione, uti advertit S. Hieronymus : Hoc verbum propriè Hebræorum est, id est inanis, vacuus, quem nos possumus vulgata iniuria, absq; cerebro nuncupare. Talia sunt hodie passim in usu : homo nauci, flocci, stolo, stipes &c. Vox fatue iam est expressiva criminis, & omnem criminis impositionem complectitur, ut notat Lucas Burgensis : Cuius ira eò prorumpit, ut fratrem suum adhuc sceleris alicuius, aut impietatis notet, eò enim pertinet convitium fatui : nam fatuus verè ac propriè est, qui vitam instituit non secundum legem Dei. Et hoc lingue iracundæ vitium propriè FLAGELLUM potest appellari, siquidem & plagam infert & infamiam, FLAGELLUM est mancipiorum & vilissimorum hominum supplicium, & non tantum livorem, sed & infamiam post se relinquit flagellatio. Sic prorsus contumelia, convitium, detractio proximum non solum lædit gravissimè, verum & infamiæ notam ei inurit.

S. Hieron.
in Cate.

Luc.
Burg.

Apoc. 12.

III. Quantum verò hoc malum sit & quam multiplex, intelligemus ex visione illa Joannis Apocalypticæ : *Ecce Draco magnus rufus, habens capita septem, & cornua decem : & cauda eius trahabat tertiam partem stellarum cœli, & misit eas in terram.* Homo iracundus qui proximo suo convitiatur, qui eius famam obscurat Draconi similis est, cuius lingua instar caudæ Draconis, quidquid in proximo illustre,

vir-

virtuosum, & velut sydereum videt, palam subinde, sæpius clam & in occulto *flagellat*, & ex alto existimationis cœlo in terram *detrahit*, ut non amplius credatur talis esse, qualis vel erat vel apparebat. Neq; id uno modo molitur, sed vario, uti observat S. Bernardinus : *Detractio est secreta bona occultare, occulta bona denigrare, bona in mala invertere, bonis mala miscere, occulta mala manifestare, audita mala augmentare, atq; crimina falsa imponere, quæ sunt septem Draconis. Id est detractionis capita, de quibus Joannes ait : habens capita septem.* Heu immane monstrum quod tanta mala contra bonum molitur ! Draco solo flatu necat viventia, detractor & convitiator viros aperit, nocet, & sæpè infert mortē animæ proximi, semper suæ ; sæpè etiam mortem corporis tam sui quàm alieni. Unicum *Mentiris* aut *Mendax* es, quoties in duella, in cædes mutuas concitavit antea amicissimos ? Quoties imminuta uno verbo laus viri boni, illum ex alto bonæ famæ detraxit in terram, ut nunquam amplius ad pristinum honorem resurgeret ! Hoc est quod dicebat David : *Posuerunt in cælum os suum, iniquitatem in excelso locuti sunt.* Summa petit livor, quem virtus in gloriæ theatro collocat, eum aggreditur invidia & malevolentia, ut quasi stellus è cœlo detrahere videatur. Invidiæ filiam nominat detractionem Doctor Angelicus, quæ *nititur qualitercunq; minuere gloriam proximi.*

IV. Hominem in alto virtutis collocatum, & de manu Domini correptionem ac adversa forti animo acceptantem consolans Job, promittit immunitatem à septem malis, quasi innueret septem capita Draconis quorum modò meminimus : *In sex tribulationibus liberabit te, & in septima non tanguet te*

Dom. Pars II.

L

ma-

S. Bern.
To. 2. ser.
29. art. 2.
c. 7.

D. Tho. 2.
2. q. 73. a.
3.

Job 5.
v. 19.

malum. Quæ rogo sunt illæ tribulationes? fames, bellum, & tertio loco quasi non inferior tribulatio fame & bello: **FLAGELLUM LINGUÆ**. In fame eruet te de morte & in bello de manu gladij: **A FLAGELLO LINGUÆ absconderis**: per quæ videtur comparare **FLAGELLUM** linguæ cum **Flagello famis**, & **flagello belli**. Sanè cum fames & bellum sæviat in vitam humanam, & plures simul mortes causet, non malè potest **FLAGELLUM** linguæ illis comparari; utpote quod integras communitates, integras urbes demolitur. Unde S. Chrysofostomus versans allegatum à nobis textum *Qui autem dixerit fatue &c.* cum sibi obiecisset ex quorundam opinione, illud per exaggerationem siue per hyperbolen dictum esse: *Noli inquit, aspiciere, quod unum hoc verbum sit, sed quantum periculi habeat expendere. Hæc pericula & homicidia sæpè pepere-runt, & urbes sæpè integras sub-verterunt.* Ut hoc probemus non opus est alijs exemplis, quàm experientia quotidiana. Nisi enim essent detractores, fufurrones, calumniatores in aulis Principum, rara forent bella, rara urbium & Provinciarum excidia. Lipsius acutè perstringens mala calumniæ, inquit: *Breviter hoc accipite. Quidquid fraudium, seclerum, oppressionum usquam aut unquam in Aulis fuit, id manasse ab hoc capite, ab hoc fonte. Alexandrum illum magnum in tot amicorum neces quid nisi calumnia impulit? Socratem vita, Rutilium civitate, quid nisi calumnia expulit? Et ne vetera tantum cogitemus &c. Doletis hæere in Reipub. visceribus discordiarum tela? calumnia intecit. Ardere tot iam annos facem hanc civilium bellorum? calumnia accendit. Nec quidquam malorum videmus, aut vidimus, quod non ab hac scaturigine diffusum. Populi in*
Re-

S. Chry-
sost. hom.
16. in
Matth.

Lips. O-
rat. de
Calumn.
Cent. 5.
Miscell.
Epist. fin.

Reges, Reges in populos non alia re excitati primò atq; irritati sunt, quàm hoc linguario flagello. O quàm melius dixisset FLAGELLO, quod est juxta Apostolum Universitas iniquitatis. Unde sapientiores Principes animadverso periculo, quod ex eiusmodi aulicis Flabellis sive Flagellis imminet, acerrimo semper odio infectati sunt susurriones, calumniatores, & detractores famæ alienæ. Antoninus Pius capitali sententia in eos animadvertebat, nisi probarent quod effutiverant. Opilius Macrinus studiosè conquisitos, exquisitis pœnis mulctabat. Vespasianus & Titus Imperatores, illos veluti publico destinatos exitio summoperè execrabantur, & FLAGELLIS cæsos in Amphitheatri arena spectandos proponebant, ut ita pœnis publicis coërciti tam ipsi quàm alij à noxa per calumniam inferenda absternerent. Suetonij verba sunt in Tito : hos (nempe delatores & calumniatores) assiduè in foro FLAGELLIS ac fustibus cæsos, ac novissimè traductos per Amphitheatri arenam partem subijci in servos ac venire imperavit, partim in asperrimas Insularum avehit. Calumniator qui Severum Proconsulem detulerat quasi ambitus reum , ex sententia Præfectorum Prætorio in crucem actus est. Gravissimè quoq; Domitianus Imperator in hæc hominum monstra animadvertere solitus, illud frequens in ore habuit : Princeps qui delatores non castigat, irritat. Atq; ita si ad malorum radicem oculos vertamus, inveniemus esse hoc Flagellum linguæ. Sed nondum dimitto Jobum, qui timenti Deum viro & patienti adversa promittebat immunitatem à FLAGELLO LINGUÆ. Quis ipso inter adversa tolerantior ? quis Deo coniunctior ? Innumera perpessus infor-

Suet in
Tito. cap.
8.

Spartian.
in Sever.
c. 4.

Suet. in
Domit. c.
9.

Job. 19.

tunia laudabat Deum, nec agrorum vastatio, nec pecoris iactura, nec ruina Domus, nec filiorum oppressio ullum ab eo verbum impatientiæ extorsit: at ubi ventum est ad calumnias, ad convitia, ad impropria, cum ei amici & uxor insultarent; non nihil commotior inquiebat: *Usquequò affligitis animam meam, & atteritis me sermonibus.* Et post pauca: *Contra me erigimini, & arguitis me opprobrijs meis. Saltem nunc intelligite, quia Deus non equo iudicio afflixerit me, & FLAGELLIS suis me cinxerit.* Quasi diceret; reflectite vos quod Deus quidem me castiget linguis vestris velut. FLAGELLIS, sed nimium est quod facitis: *usquequò affligitis?* Cessate semel mihi exprobrare inscitiam, ignorantiam, stultitiam meam, desinite me habere pro fatuo: *Sii-gnoravi, mecum erit ignorantia mea.* Per calumnias me quidem affligitis, sed plus nocetis vobis quam mihi: unde ad hunc locum Cardinalis Hugo: *Affligi dicit, quia injustè arguebatur & falsè.* Convitium & improprium sentit justus magis quam gravissima quævis damna corporis & fortunarum. Origenis sententia est: *Sæpenumero, qui corporis cruciamenta toleravit, non passus est verba:* quia homini bonæ conscientiæ & bonæ famæ gravius est ferre flagellum lingue, quam aliud quodvis tormentum: & multi pro conservanda bona fama plus enituntur, quam pro conservanda temporali vita: quia datâ optione eligunt potius vitam perdere quam famam.

Hugo in
Job.Origen.
ibid.

Job. 17.

V. Videtur hoc ipsum sensisse Jobus, qui levius quid æstimavit jacere in sepulchro, putrescere, & corrodi vermibus, quam impeti linguis importunorum consolatorum, quam audire impropria. Audite quid dicat: *Putredini dixi Pater meus es,*
ma-

mater mea, & soror mea vermibus. Suavi Patris & matris nomine appellat putredinem, & charâ fororum nomenclaturâ indigitat vermes. Atvero ad importunos suos consolatores conversus ait: *Carnibus meis Saturamini.* Nunquid vermes saturantur carnibus humanis in sepulchro? cur ergo officium vermium tribuit exprobrantibus & convitia jactantibus, econtra verò paternum, maternum, & fororium nomina quæ sunt consolatoria assignat vermibus? Nempe gravius illi erat audire convitia & opprobria, & imputationes falsas, quàm corrodi in sepulchro à vermibus. Huc videtur respexisse Author Catenæ Græcæ cum ad præfata Jobi verba hæc addit: *De carnibus inquit meis saturamini, præsertim cum probrosi sermones ad depascendos artus satis per se valeant.*

VI. Quod Jobus tantoperè senserit improperia satis quidem ostendit gravitatem linguæ convitiantis & detrahentis: Sed maius adhuc veritatis argumentum habemus in Christo benedicto, qui inter immanissimos cruciatus, inter acerbissima passionis tormenta, sicut agnus coram tondente se obmutuit, spinas, clavos, flagella, sputa, verbera, crucem tulit tacendo: ad falsa tamen testimonia, & contumelias & blasphemias aperuit os suum, & clamavit *Deus Deus meus, ut quid dereliquisti me.* Ut observavit D. Cyprianus Christum alloquens: *Clavis sacros pedes terebrantibus, fossisq; manibus de vulnere anxietate non loqueris; de spinis sacrum caput pungentibus non quereris, sed satagis ut innotescat posteris quare derelictus à Deo videaris, expositus contumelias & ludibrijs Judæorum.* Nimirum atrocius multò feriunt contumelia & convitia, quàm spinæ, quàm

D Cyprian. ap.
Veg in
Judic.

S. Bern.
serm. 17.
de divers.
Fo. 2.

clavi, quàm flagella, & crudelius est multò **FLAGELLUM** linguæ, quàm aliud quodcunq; flagellum materiale : imò ex mente S. Bernardi lingua calumniatrix & maledica gravius Christum læsit quàm lancea quâ latus eius perforatum est. Effatum illius est. *Nec verò eiusmodi linguam ipso etiam mucrone quo Dominum latus confossum est, crudeliorem dicere verearis. Fodit enim hic quoq; Christi corpus, & membrum de membro, nec iam exanime fodit, sed facit exanime fodiendo. Ipsis quoq; nocentior est spinis, quas illi tam sublimi capiti furor militaris imposuit : Seu etiam clavis ferreis, quos sanctissimis manibus illis & pedibus consummatio Judaicæ iniquitatis infixit.* Non loquitur de solo Christo, sed & de eius membris, quæ quotidie crudeli hoc **FLAGELLO** linguæ flagellantur & sauciantur. Corpus Christi est Ecclesia, membra Christi sunt fideles : Lingua convitians & maledica hoc corpus *facit exanime fodiendo.*

VII. Hæc fortè nota sunt calumniatoribus & detractoribus, sed cum detractiones & calumnie trahant originem ab odio, tanto libentius in hoc vitium proruent, quanto magis per illud proximus læditur. Nam maior exosi miseria, est maior odientis consolatio. Verum si sapiunt effectum tanti vitij respicient, & ex ipso sensu eorum quos lædunt, agnoscent quantoperè lædant Deum & suam animam. S. Paulus cum multa scelera & sceleratos enumeraret, etiam nominavit *susurriones, detractores Deo odibiles, contumeliosos, superbos, elatos.* Quid sibi vult rogo quod solos detractores vocet Deo odibiles ? an fortè superbi & elati non sunt Deo odibiles ? Etiam isti, sed maximè, & per antonomasiam sive in supremo gradu detractores, quia superbi, elati

elati, & similes suam tantum lædunt conscientiam, & fortè proximi in quantum scandalizant; atverò detractores uno ictu tres feriunt, eum cui detrahunt, seipsos, & eos coram quibus detrahunt. *Verba bilinguis*, inquit sapiens, *quasi simplicia*, *& ipsa perveniunt usq; ad interiora ventris*. Pagninus legit: *Verba susurratoris sunt ut vulnera*. Alia lectio habet: *Lingua triplex maledicta erit*. Illa videlicet qui per susurros & detractiones, se, & proximum, & auditores lædit. De qua S. Bernardus: *Nunquid non vipersa est ista lingua? ferocissima planè: nimirum quæ tam lethaliter tres inficiat statu uno*. Et alibi. *Unus est detractor, qui loquitur, & unum tantum verbum profert, & tamen illud unum verbum, uno in momento multitudinis audientium aures inficit, animas interficit*. Necessarium planè est, ut talis odibilis sit Deo, & ut sapiens addit etiam hominibus: *Abominatio hominum detractor*.

Prov. 18.

S. Bern.
serm de
tripl. cu-
stod. sup.
cit.
Idem
Bern. ser.
24. in
Cant.
Prov. 24.

VIII. Et hæc ipsa causa est cur sancti & timorati viri omne consortium detractorum studiosè vitaverint. S. Augustinus excludebat tales à sua mensa proposito ut ab omnibus legi possent illo disticho:

*Quisquis amat dictis absentum rodere famam
Hanc mensam vetitam noverit esse sibi*

S. Aug. ad
frat. in
Erem.

Notate vocem *rodere*, quæ propriè de canibus dicitur, quasi detractores appellaret canes, sed peiores sunt canibus, quia ut notat Bellovacensis *immunda habent ora admodum canum*. Et canis domesticos suos non allatrat, alios canes non facilè mordet: detractor verò & convitiator nulli parcat: Unde S. Bernardinus senensis ait: *Crudelior feris meritò comprobatur: leo leoni parcat, lupus lupum non comedit, & quasi omnes feræ crudeles, alijs feris generis sui parcant, solus*
de-

Bellovac.
in spec.
mor. T. 3.
lib. 3. dist.
3.
S. Bern.
sen. To. 2.
ser. 29.
art. 1.

detractor sibi similes satagit devorare. Genium S. Augustini imbiberat eius sectator S. Thomas de Villanova, qui aliquando exspectans in aula Caroli V. Imp. audientiam circumdatus multis nobilium aulicorum famam alienam lacerantium, *modeste assurgens, vos Principes, inquiebat, obsecro ut alia confabulari velitis, aut per vos hinc mihi liceat abire.* Celebrerrimus ille Theologus Franciscus Suarez Societ. Jes. invitatus ad mensam Archiepiscopi Ulyssiponensis, cum ibi nonnulli convivæ detrahare incepissent absentibus, libero ore in ea verba erupit: *Aut iste præcidendus est sermo, aut bona cum venia hinc ego abeo.* Obstupuere libertatem convivæ, sed Archiepiscopus ea delectatus, virumq; sapientissimum complexus: *maçte, inquit. Francisce, non alium ego amicum per velim quàm te, qui absentis amici famam adeò liberè tuearis.* Nempe detractor odibilis Deo juxta & hominibus.

Rbd. hist.
var. lib.
4. c. 3.

Rho ib.
f. 5.

D. Tho. 2.
2. q. 73.
a. 1.

Bellovac.
Spec. mor.
T. 3. lib. 3.
dis. 3.

IX. Flagellavimus *flagellum lingue* convitiantis, contumeliosæ, detractoriæ, quæ ab eadem radice oriuntur & modicè differunt, ut advertit S. Thomas: *Verbo dupliciter aliquem lædit, uno modo in manifesto, & hoc fit per contumeliam; alio modo occultè, & hoc fit per detractionem.* Sed huic FLAGELLO non sufficiunt omnia flagella mundi adeò universale & commune est: ut unde pronuntiat de eo Salmeron: *Adeò frequens est hoc vitium, etiam apud pios & religiosos, ut nomen quinti elementi, sine quo vitium non potest, apud quosdam obtinuerit.* Et nisi hoc FLAGELLUM seipsum flagellet, non cessat flagellare: quod accidisse cuidam Episcopo memorat Bellovacensis: Assidebant fortè mensæ S. Augustini plures alij Episcopi & Clerici, cum allatum est nuntium de

de morte S. Ambrosij Mediolanensis Antistitis, cuius famæ paulò ante quidam ex præsentibus Episcopis detraxerat: is audiens mortuum sanctum virum simili vulnere percussus, & ad lectum deportatus, ipsa nocte diem clausit extremum. Ecce FLAGELLUM linguæ seipsum flagellavit ad mortem.

X. Fugiamus ergo hanc pestem, hunc Dracorem, hanc viperam, hanc caninam rabiem, hoc insatiabile FLAGELLUM, quod monet sapiens. *Time Dominum fili mi, & Regem, & cum detractoribus ne commiscearis: quoniam repente consurget perditio eorum.* Uti accidit modo memorato S. Augustini convivæ, uti accidit illi de quo author fasciculi virt & vitio. *Hic morte præventus est sine confessione, neq; enim merebatur, ut ea lingua peccati venenum evomeret, qua tam frequenter aliorum innocentiam lacerarat.* De alio item narrat quod post mortem aperuit exertam ab ore usq; ad terram dependentem linguam igneam, quam crebris moribus mordebat, & expuebat: & pœnæ causam rogatus respondit: *Quia dum vixi, per maledictum hoc membrum omnes sum persecutus ab hoc tormento in perpetuum non liberabor.* Hæreat nobis altè demissâ in pectus hodierna Christi sententia: *Qui autem dixerit Fatue reus erit gehennæ ignis.* Hanc pœnam caveamus.

Prov. 24.
v. 21.

Amb. fascic. virt.
& vitior.

Dom. Pars II.

M DIS-